

Články z regionů

POSELSTVÍ OD VEDOUCÍCH ÚZEMÍ

Inspirované výzvy

Starší Erich W. Kopischke, Německo

President území Evropa

Proroci v Knize Mormonově předvíдали nejen konečné zničení svého lidu, ale také naši dobu. Moroni řekl: „Vizte, mluvím k vám, jako byste byli přítomní, a přece nejste. Avšak vizte, Ježíš Kristus mi vás ukázal, a já znám vaše konání.“ (Mormon 8:35.) Moroni i další proroci věděli o pýše, jež bude existovat ve světě v naší době – pýše, jež povede k mnoha hříchům (viz Mormon 8:36, 37).

Proroci, dávní i novodobí, nám připomínají, že odpovědi a řešení pro katastrofy, osobní neštěstí, nespravedlnost a zlovolnost tohoto světa se nacházejí v evangeliu Ježíše Krista a v jeho spásných obřadech. Proroci nás vyzývají, abychom se dnes rozhodli, komu budeme sloužit (viz Jozue 24:15), a nabádají nás, abychom šli ke Kristu a chopili se každého dobrého daru (viz Moroni 10:30).

Náš nejcennější dar od Boha – dar, který nás od ostatních stvoření odděluje jako Jeho syny a dcery – je naše svoboda jednání. Můžeme jednat sami za sebe. Avšak „člověk by nemohl jednati sám za sebe, ledaže by byl nutkán jedním nebo druhým“. (2. Nefi 2:16.) A jelikož ve všem musí být protiklad, je svět plný lákadel a pokušení. Reklamy, média a internet nabízejí rychlé řešení všeho. Až příliš často však tyto sliby zůstávají nenaplněny. Slouží mnohem více poskytovateli než příjemci, a lidé „jsou zaslepeni lstivou vychytralostí lidí“. (NaS 123:12.)

Výzvy, jež druhé oklamávají, pocházejí od dábla. Jsou to pokušení, kterým čelíme každý den. Motivace pokoušet druhé je vždy sobeckost.

Zlovolné výzvy manipulují a nutí lidi důmyslnými způsoby, a výsledkem je duchovní zajetí či dokonce závislost.

Skutečný záměr a štěstí se skrývají ve výzvě, již nám dal Spasitel: „Zve všechny, aby [přišli] k němu a [podíleli] se na dobrotivosti jeho.“ (2. Nefi 26:33.) Inspirované výzvy naléhavě žádají lidi, aby dělali to, co je správné. Ti, kteří takové výzvy předávají, respektují svobodu jednání druhých lidí a jsou motivováni láskou.

Nefi vysvětlil, jakou máme roli při předávání Spasitelovy výzvy: „Přikázal někomu, aby se nepodílel na spasení jeho? Vizte, pravím vám: Nikoli; ale dal ho bezplatně pro všechny lidi; a přikázal svému lidu, aby přesvědčoval všechny lidi ku pokání.“ (2. Nefi 26:27.) Aby lidé dokázali odolávat zlovolnosti, pokušení a klamům, jež jsou v našem světě tak rozšířené, musejí přijímat inspirované výzvy zrozené z upřímné lásky a starosti o jejich blaho. Když budeme druhé takto vyzývat, mnozí z nich budou mít touhu naši výzvu přijmout.

Vloni jsme požádali všechny členy v území Evropa, aby inspirovaně vyzvali členy rodiny a přátele v Církvi i mimo Církev. Chválíme všechny, kteří to věrně učinili. Byly požehnány stovky životů – těch, kteří výzvu předali, i těch, kteří tuto výzvu přijali.

**Starší Erich
W. Kopischke**

Jeden manželský pár mi jednou vyprávěl, jak byl dědeček jejich rodiny pokřtěn po mnoha letech odmítání. Jeho vnučka ve věku Primárek slavila narozeniny a dědeček se jí zeptal: „Co si přeješ k narozeninám?“ Na okamžik se zamyslela a řekla: „Dědečku, přála bych si, abys byl pokřtěn!“ Takovouto výzvu nečekal, ale po chvíli, k překvapení všech, řekl: „Tak dobře.“ Byl pokřtěn a nedlouho poté byla celá rodina zpečetěna v chrámu.

Občas váháme někoho k něčemu vyzvat, protože se obáváme negativní reakce nebo jsme se o to dříve pokusili již tisíckrát a nevěříme, že se lidé změní. Nemáme si dělat starosti z reakce druhých – nejsme zodpovědní za to, jak zareagují. A neměli bychom se domnívat, že se lidé nezmění. President Monson řekl: „Lidé se mění každý den.“¹

Zvyšující se růst Církve v Evropě je podle mého názoru závislý na naší schopnosti inspirované vyzývat druhé. A proto vás znovu vyzýváme, abyste se v červnu zapojili do zvláštního experimentu. S modlitbou si prostudujte zásady týkající se inspirovaných výzev. Přemístejte o nich – sami, s rodinou i v církevních třídách. Zatímco budete studovat a modlit se, Duch vás povede a na mysl vám budou přicházet jména. Budete vědět, jak a koho inspirovaně vyzvat. Lidé zareagují na vaši láskyplnou žádost, aby si vyslechli misionáře nebo aby s vámi šli na shromáždění svátosti.

Budeme-li s mocí vyzývat ty, které máme rádi, naše víra v Ježíše Krista vzroste. Když budeme vyzývat druhé, aby přišli ke Kristu, vyvolení uslyší a rozpoznají hlas Pastýře: „Ovceť mé hlas můj slyší, a já je znám, a následují mne. A jáť život věčný dávám jim.“ (Jan 10:27, 28.) Modlím se o to, abychom druhým předávali takové výzvy, které je povedou k věčnému životu, což je největší ze všech darů. ■

ODKAZ

1. Thomas S. Monson, „Záchraná akce“, *Liahona*, červenec 2001.

Zkušenosti naší rodiny s „měsícem výzev“

Leland E. Mayall

Předsednictvo území nás vyzvalo, abychom jako předsednictvo kůlu povzbudili naše členy k tomu, aby pozvali své přátele a známé na církevní shromáždění a akce. Rozhodli jsme se, že říjen vyhlásíme „měsícem výzev“ v anglickém kůlu Ashton.

V neděli 4. září 2011 jsem v 7 hodin ráno spolu s presidentem Kevinem G. Fletcherem a presidentem Matthewem R. Prestonem stanul na vrcholku Hartshead. Bylo typické podzimní ráno. Zatímco jsme hleděli na hranice našeho kůlu, podělili jsme se navzájem o představy a vize, které každý z nás má ohledně tohoto skvělého kůlu. Postavili jsme se za maják, aby nás chránil před větrem, sklonili jsme hlavu a president Fletcher pronesl modlitbu k našemu Nebeskému Otci za všechny členy našeho kůlu. Vzdal díky a požádal Nebeského Otce, aby na každého z nás v souvislosti s naším závazkem učinit z října měsíc výzev vylil svá požehnání.

Onen den jsem se osobně zavázal, že naše rodina využije měsíce září k tomu, abychom se připravili na měsíc výzev. Příští pondělí jsme měli zvláštní rodinný domácí večer, při němž jsme diskutovali o tom, jak můžeme jako rodina během října pozvat co nejvíce lidí na shromáždění a akce. Napsali jsme si jména těch, které bychom mohli pozvat, a akce, na které bychom je mohli pozvat. Diskuse se účastnili všichni členové rodiny – od naší nejmladší dcery Rachel, které je 5 let, až po mě. Seznam jmen a akcí jsme napsali na papír, který jsme pak umístili na dveře ledničky (což jsou u nás doma ty nejpoužívanější dveře).

Poté jsme k nám domů pozvali misionáře na plný úvazek – starší i sestry. Společně jsme se

podělili o poselství a poté jsme jim ukázali svůj seznam, aby se za nás mohli modlit, abychom ve svém úsilí byli úspěšní.

Výsledky

Rachel pozvala svou kamarádku ze školy, aby s námi šla na shromáždění, a má žena, Berny, pozvala její maminku, aby šla s ní. Obě pozvání odmítly – alespoň pro tentokrát.

Desetiletá Hannah pozvala svou kamarádku, aby s ní šla na shromáždění. Berny pozvala její maminku, aby přišla se svou dcerou. Hannina kamarádka na shromáždění přišla a moc se jí to líbilo. Její matka pozvání odmítla – pro tentokrát.

Poslední neděli v měsíci pozvala Hannah na shromáždění další kamarádku a Berny pozvala její maminku. Maminka pozvání přátelsky odmítla, ale dovolila dceři, aby s námi šla na shromáždění. Dceři se na shromáždění líbilo a také již ze školy znala několik dětí z Primárek.

Třináctiletá Abigail pozvala svou kamarádku na zvláštní akci Mladých žen, kterou připravily misi-onářky. Kamarádka na akci přišla a celý večer se jí líbil. Její maminka se nechala slyšet, že je ráda, že její dcera se s Abi kamarádí, protože zná měřítka naší rodiny a váží si jich.

Abigail pozvala také další kamarádku, aby s ní jela na tábor Mladých žen, a ona pozvání přijala. Zpočátku se kamarádce stýskalo, ale přesto na táboře zůstala. Ve čtvrtek večer jsme jako předsednictvo kůlu tábor navštívili a předsedali jsme na svědeckém shromáždění. Každý z nás se podělil o poselství týkající se toho, jak důležitá je pro naše mladé ženy ctnost, a zdůraznili jsme, jak jsou drahocenné. Poté jsme mladé ženy vyzvali, aby se podělily o své svědectví.

Pozorovat tyto dcery Boží, jak se dělí o své pocity o Spasiteli, Jeho evangeliu a o sobě navzájem, byl pro nás vskutku úžasný zážitek. Ke konci

shromáždění se zvedla Abigailina kamarádka a mluvila o tom, jak moc se jí tábor líbil. Poděkovala všem za to, že ji tak dobře přijali, a když končila svou řeč slovy „Děkuji vám, že jste mě pozvali“, nedokázala zadržet slzy. Po shromáždění jsem za ní zašel, poděkoval jsem jí za to, že přijela, a řekl jsem jí, že musí být velmi statečná, když se tam přede všechny postavila. Usmála se a poté zmizela v obětí skupinky mladých žen, jež měly v očích slzy.

Tuto kamarádku a její maminku jsme pozvali, aby s námi šly na shromáždění 30. října, kdy mladé ženy mluvily o svých zážitcích z tábora. V neděli ráno nám však zavolaly a řekly, že nemohou přijít. Abigail ale zanedlouho pozve svou kamarádku na kůlovou akci pro mladé.

Patnáctiletá Leah pozvala svého kamaráda na církevní taneční večer. Pozvala také kamarádku na tábor. Onen kamarád šel na taneční večer s Leahou, mým synem Nathanem a se mnou. Leahina kamarádka se tábora nemohla zúčastnit, protože měla jiné závazky.

Sedmnáctiletý Nathan neměl na seznamu na ledničce žádné jméno – jeho úkolem bylo někoho najít. Spřátelil se se staršími v naší oblasti a šel s nimi

**Mayalovi při
rodinném do-
mácím večeru**

učit zájemce. Nathan a misionáři navštívili pětičlennou rodinu – matku a její čtyři děti. Matka, jedna dcera (15 let) a jeden syn (10 let) přijali závazek, že se dají pokřtít. Na konci schůzky starší nechali desetiletého syna, aby si vybral, kdo ho pokřtí, a on řekl: „Nathan“. Když jsem po skončení schůzky Nathana vyzvedával, byl nadšený, nervózní a pociťený. Počátkem října jsme měli čtyři křty, přičemž při jednom z nich to byl můj syn, kdo úplně poprvé použil své kněžství, aby onoho chlapce pokřtí. Pro mě jakožto otce bylo to, že jsem mohl být u této události přítomen, velikým požehnáním!

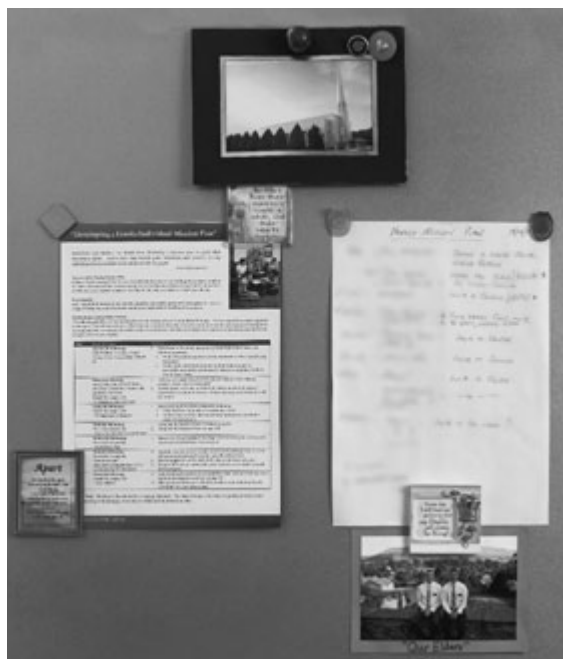
Moje žena, Berny, pozvala několik matek kamarádek našich dcer, aby s námi šly na shromáždění. Žádná z nich toto pozvání dosud nepřijala, ale všechny byly vděčné, že je manželka pozvala.

Pokud jde o mě, snažil jsem se naplánovat jeden večer, kdy bychom jako předsednictvo kůlu navštívili několik méně aktivních členů, ale všichni čtyři, které jsme chtěli navštívit, naše pozvání odmítli. Místo toho jsem zavezl jednoho dvaadvacetiletého zájemce na institut, aby mohl být ve společnosti svých vrstevníků. Cestou jsem měl skvělou příležitost mluvit s ním o duchovních věcech. Rozhodl se, že se dá pokřtít, a požádal mě, abych ho pokřtí. (Cokoli, co zvládne můj syn, musím zvládnout i já.)

Byl jsem inspirován pozvat jednoho z hráčů fotbalového týmu, který vedu a trénuji – mladého dvacetiletého muže. Pozval jsem ho na zasvěcující shromáždění v Ashtonu, jehož tématem bylo Lehiovo putování. Pozvání přijal, a já jsem měl před začátkem shromáždění příležitost naučit ho několika zásadám o Církvi a dát mu Knihu Mormonovu. Můj syn a můj mladší bratr, kteří v tomto fotbalovém týmu hrají také, si sedli k mému hostovi, aby s ním navázali přátelství a podpořili ho. Předtím, než jsme ze zasvěcujícího shromáždění odešli, jsem svého hosta představil misionářům na plný úvazek, neboť bych mu rád nabídl příležitost

dozvědět se toho o Církvi více. Ještě si s ním musím promluvit o tom, že by ho misionáři mohli učít, ale při odchodu ze shromáždění říkal, že „to byl hezký pocit; dávalo to smysl; zajímá mě to“.

Pokud jde o pravého ducha výzvy, je pro mě má rodina velikým příkladem. Během toho všeho jsme zažili několik zklamání, nicméně ta byla přehlušena úspěchy, které jsme zažili. Říjen byl jen začátek. Nyní máme jako rodina svůj vlastní plán misie a několik jednotlivců, s nimiž pracujeme. Určitě budeme mít více příležitostí k tomu, abychom druhé k něčemu vyzvali, a já věřím, že budeme svědky toho, jak misionáři díky tomu učí jednotlivce a jak tito jednotlivci dělají pokrok směrem ke křtu nebo reaktivizaci a jak pociťují lásku našeho Spasitele, kterou k nim chová. Když mi má žena a mé děti vyprávějí o svých zážitcích s tím, jak druhé pozvali, vidím v jejich očích nadšení a vím, že Pán se tiše dotýká života každého z nás. Když rozumíme svým každodenním příležitostem zvát všechny, aby šli ke Kristu, zažíváme jako rodina posvátné okamžiky. ■

**Seznam jmen
na ledniče.
Tyto lidi chtějí
Mayalloví
pozvat**

MARK PRESCOTT

Zmobilizování rady sboru, aby členové předali výzvu druhým

Thibault Cruzy

Sbor Nogent v Paříži ve Francii obdržel v dubnu dopis od předsednictva území s žádostí, aby měsíc červen byl zasvěcen „výzvě přijít na shromáždění“. Biskupa a jeho rádce nadchla mocná zaslíbení, která byla v tomto dopise uvedena. Jak byli požádáni, přečetli dopis na shromáždění svátosti. Také na radě sboru diskutovali o tom, jak by mohli ve svém sboru tohoto „měsíce výzev“ co nejlépe využít. Rada sboru tuto výzvu přijala a uskutečnila toto:

- Během páté neděle v květnu při společném shromáždění kněžství a Pomocného sdružení učilo biskupstvo lekci, jejímž tématem bylo, jak druhé k něčemu vyzvat.
- Primárky si připravily zvláštní společné zaměstnání o tom, jak druhé k něčemu vyzvat, a povzbudily všechny děti, aby se staraly o své bližní a pomáhaly jim.
- Organizace Mladí muži i Mladé ženy měly lekci o tom, jak druhé k něčemu vyzvat.
- Skupina vysokých kněží, kvorum starších a Pomocné sdružení společně každému aktivnímu členovi přiřadily jednoho méně aktivního člena, kterého měl aktivní člen během června pozvat na shromáždění.
- Každému členovi sboru byla poslána kopie dopisu od předsednictva území.
- Každou neděli všechny organizace připomínaly měsíc výzev.
- Zpravodaj sboru se každý týden zmiňoval o měsíci výzev.

**Schůzka rady
sboru ve sboru
Nogent**

FOTO SOUKROMÉ. ZVĚŘENÍ BYLO FOTOGRAFEM ODSOULHAŠENO.

- Misionáři byli vyzváni, aby navštívili co možná nejvíce členů a povzbudili je k tomu, aby se do tohoto úsilí zapojili.
- V polovině června poslalo biskupstvo e-mail členům sboru, ve kterém je informovalo o tom, jaký pokrok sbor dělá.
- Členové sboru se i nadále řídili plánem misie svého sboru, jehož součástí je i každodenní modlitba celého sboru za misionářské příležitosti.

Červen byl plný zázraků. Mnoho členů se setkalo s úspěchem. Jeden člen řekl: „Pole je tak bílé, že nám ovoce padá přímo do rukou. My jen musíme natáhnout ruku, abychom to ovoce chytili!“ Ne všichni se těšili z úspěchu, ale všichni měli radost z toho, že se o to pokusili, a také radost z úspěchu druhých. 26. června, poslední neděle v měsíci, navštívilo shromáždění 187 lidí – zhruba o 50 % více než obvykle. Výsledkem červnového měsíce výzev bylo to, že misionáři učili několik rodin. Do Církve se vrátili také někteří méně aktivní členové.

Předsednictvo území nám svou výzvou, abychom vyzvali druhé, poskytlo vizi. (Přísloví 29:18.) Zkušenosti ve sboru Nogent ukazují, že když rada sboru pracuje společně na tom, aby naplnila inspirované výzvy, uskutečňují se veliké věci. ■

Partnerství členů a misionářů

Samuel Koivisto

Když členové odbočky Pori v jihozápadním cípu Finska obdrželi dopis od předsednictva území, který je vyzýval k tomu, aby z června 2011 udělali „měsíc výzev“, pustili se do tohoto úkolu celým srdcem. V duchu modlitby a víry začali zvat své přátele, členy rodiny a známé, aby se s nimi zúčastnili shromáždění.

Během celého června členové toto úsilí zvat druhé podporovali. Pokud někdo jejich pozvání odmítl, neříkali: „Já jsem již někoho pozval, a tím jsem svou povinnost splnil.“ Místo toho zvali druhé i nadále, celý měsíc. Někteří lidé

*Členové a misionáři
odbočky Pori*

ve městě byli na shromáždění svátosti pozváni i vícekrát.

Misionáři na plný úvazek, kteří v oblasti sloužili, také ve větší míře druhé vyzývali, a několik lidí jejich výzvu přijalo. Požádali o pomoc členy, a členové na to zareagovali s nadšením. Členové vozili na shromáždění ty, kteří to potřebovali, srdečně vítali všechny hosty a během shromáždění s nimi seděli. Když se ti, kteří přijali pozvání na shromáždění, spojili se členy odbočky při bohoslužbě, pociťovali jejich skutečnou vřelost a lásku. Členové odbočky pracovali s misionáři, aby vytvořili příležitosti k výuce. Otevřeli své domovy těm, které misionáři učili, a chodili s misionáři na jejich schůzky.

Toto úsilí zvát druhé bylo motivováno postojem poslušnosti, modlitby, víry a vytrvalosti – jak na straně misionářů, tak členů. Všichni se zcela zavázali, že přijmou výzvu předsednictva území pozvat druhé na shromáždění. Upřímně se modlili o to, aby při svém úsilí zvát druhé obdrželi pomoc a aby věděli, jak požehnat životu druhých. Také měli víru v to, že i oni sami budou požehnáni. Nepřipustili, aby je jedno odmítnutí odradilo od toho, aby pozvali někoho jiného.

Výsledek tohoto úsilí se dostavil, když poslední neděli v červnu do této odbočky, která mívá na shromáždění svátosti průměrnou účast 36 členů, zavítalo jedenáct návštěvníků z jiných církví a náboženství – což je téměř třetinový nárůst oproti obvyklé účasti. Díky jejich úsilí byli v tomto roce v Pori pokřtěni tři lidé. Průměrný počet schůzek, které mají misionáři v Pori, vzrostl mezi červnem a listopadem z jedné schůzky týdně na devět.

Pán na misionáře a členy v Pori vskutku vylil mnohá požehnání. Tito věrní Svátí se těší na den, snad ne v příliš vzdálené budoucnosti, až se z odbočky Pori stane sbor Pori. ■

Usilovali o Ducha, aby věděli, koho pozvat

Massimo De Feo

Vloni na jaře předsednictvo území Evropa vyzvalo všechny členy, aby následovali radu presidenta Thomase S. Monsona a aby podali pomocnou ruku nedávno obráceným, přátelům, známým a členům rodiny a během června je pozvali na shromáždění svátosti. Biskup Guilio Celestini z Druhého sboru Řím se se svou rodinou o tuto výzvu postili a na rodinném domácím večeru se modlili, aby poznali, kterou rodinu mají pozvat.

Jejich společné úsilí a nabádání Ducha je vedlo k tomu, že oslovili rodinu, kterou již nějakou dobu znali. Nebyli příliš blízcí přátelé této rodiny, ale znali ji dost dobře na to, aby si byli jisti, že si tato rodina jejich pozvání alespoň vyslechne.

Prvním krokem bylo to, že biskup danou rodinu pozval na rodinný domácí večer, při němž pocítil nabádání, že je má pozvat na shromáždění. Trochu váhavě pozvání přijali a příští neděli na shromáždění přišli. Jejich patnáctiletá dcera Veronica začala docházet na každotýdenní akce Mladých žen, čímž navázala přátelství s dalšími mladými ženami i s jejich vedoucími. Nedlouho poté tuto rodinu navštívil biskup s misionáři, a ti je začali učit misionářské lekce.

Jednou ráno potkala biskupova manželka matku této rodiny na tržišti. Když se jí zeptala, co kupuje, sousedka odpověděla, že si kupuje sukni, aby v ní mohla jít příští neděli na shromáždění. Řekla, že si všimla, že sestry se na shromáždění oblékají určitým způsobem, a tak chtěla projevit úctu k Pánovi tím, že se oblékne jako ony. Biskupova manželka běžela se slzami v očích domů,

*Sestra Celestini-
ová a Riccardo
Celestini
s Valleovými
a biskupem
Celestinim*

CLAUDIO CELESTINI

zavolala manželovi a řekla mu, že má silný pocit, že tato rodina je připravena na křest.

Rodina byla vyzvána ke křtu, ale výzvu přijala pouze Veronica. V neděli, kdy byla konfirmována, se jí biskup zeptal, zda by byla ochotná jet do chrámu, kde by mohla pociťovat Ducha a vykonávat křty za mrtvé. O čtyři týdny později navštívila s mladými z kůlu chrám ve Švýcarsku. Po svém návratu řekla Veronica rodičům, že se jí v chrámu moc líbilo, a vydala jim svědectví o Duchu, kterého tam pociťovala. Její svědectví je očividně dojalo.

Rodiče pak byli pozváni na zvláštní shromáždění, kde se promítaly obrázky různých chrámů. Biskup rodiče vyzval, aby přemýšleli o tom, že rodina může být věčná, o tom, jakou úlohu hraje

při vytváření věčných rodin chrám, a o chrámu Řím, který je právě z tohoto důvodu nyní stavěn. Prohlédli si obrázky, a když přemýšleli o tom, jak by mohli být sjednoceni na věčnost, pociťovali moc Ducha a rozhodli se, že se dají pokřtít. Nyní počítají dny, které jim zbývají, než budou moci být zpečetěni v chrámu.

Toto vše se stalo jen díky tomu, že jeden biskup a jeho rodina pocítili inspiraci pozvat rodinu, která se nacházela v dosahu jejich vlivu. Toto je podle mého názoru jasné svědectví o tom, co dokáže kombinace následování prorokovy rady, používání víry v Pána, lásky k lidem, obklopení a obejmutí lidí náručí církevní rodiny a pomáhání lidem pociťovat ducha chrámu. ■